

“No posarem els egos per damunt de l’interès del país”

MIGUEL LORENZO

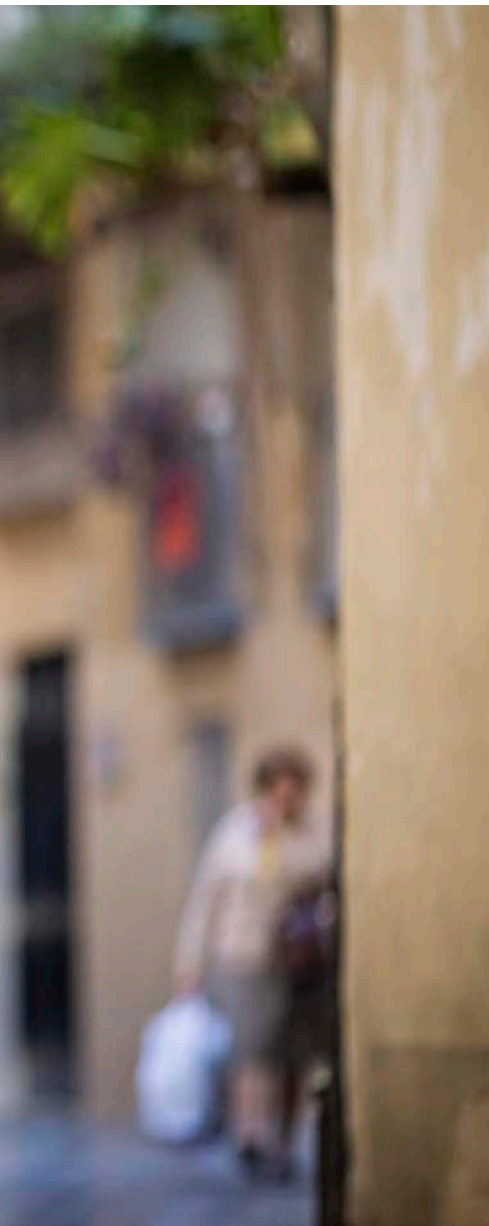
Ignacio Blanco és el candidat d'Esquerra Unida a la presidència de la Generalitat Valenciana. Assegura que els cinc diputats de la seua formació “han fet més contra la corrupció que els altres 94”.

Primera legislatura a les Corts, diputat revelació, i ara, candidat d'EUPV a la presidència de la Generalitat. Quina estrena, no?

—Quan entres a les Corts, impressiona bastant. “Uf, açò és molt important!”, et dius a tu mateix, però a poc a poc t’hi habitues. T’habitues a l’escàs nivell d’alguns diputats, que sobretot pertanyen al PP, i acabes dominant l’escena. Hem aprofitat cada minut de la legislatura per plantejar les propostes d’Esquerra Unida, i en el meu cas en concret, mai no m’hauria imaginat dient-los “botiflers” amb tanta contundència i impetuositat... És clar que tampoc no hauria imaginat mai que algun dia tancarien RTVV.

—A les Corts es poden fer més o menys coses que no es pensava?

—N’hem fet moltíssimes, però sempre relacionades amb la tasca de control al Consell. En aquest sentit, és molt difícil que cap altre grup pugua igualar mai el nostre currículum, els cinc diputats d’Esquerra Unida han fet més contra la corrupció que els altres 94: hem denunciat el *cas Blasco* en sanitat, la compra de l’empresa Valmor per part de la Generalitat, l’ex-alcaldesa d’Alacant, Sonia Castedo, el *cas Over Marketing*, els pagaments a [l’arquitecte Santiago] Calatrava, els sobre costos a la Ciutat de les Arts i les Ciències, l’opacitat del Consell, un presumpte cas de corrupció a

Imelsa, empresa pública dependent de la Diputació de València... La frustració ha sigut no poder explotar l'altre vessant del parlamentarisme, el purament legislatiu, perquè el PP no ha acceptat cap de les nostres proposicions de llei. Malauradament, ens hem acostumat a guanyar els debats i perdre les votacions. Tant se val que presentes una proposta raonable: el PP en té prou prement el botonet.

—**La setmana passada, el cap de llista de Podem, Antonio Montiel, afirmava a EL TEMPS que “n’hi ha que han viscut molt bé a l’oposició”. Anava pel PSPV-PSOE. Pensa com ell?**

—Francament, a l’oposició no es viu bé... I ara mateix tampoc no es viu gaire

bé al Govern, perquè som en una època de vaques magres. La tasca del Partit Socialista té llums i ombres, no desqualificaré la feina del seu grup parlamentari, encara que nosaltres cinc els hem passat al davant, als seus 33 diputats. De qualsevol manera, allò més pernicios del PSOE té a veure amb els anys que ha estat al Govern central, amb Felipe González i José Luis Rodríguez Zapatero.

—**Si aquests 33 diputats hagueren treballat tan coordinats i amb la mateixa dedicació que els cinc diputats d’EUPV, les expectatives electorals dels socialistes serien unes altres? O, ben altrament, la gent viu d’esquena al que passa a les Corts?**

—Si es valorara la feina dels diputats, Esquerra Unida guanyaria les eleccions.

—**De tots els casos de corrupció, n’hi ha cap que l’indigne especialment?**

—El *cas Cooperació* fa remoure els budells, és realment fastigós, però tot allò que envolta Francisco Camps també resulta terrible: la manera com va gestionar el gran premi de Fórmula 1, la seua actitud i la dels seus acòlits, els seus deliris de grandesa, el seu menyspreu absolut per l’oposició i per la ciutadania en general... Tot plegat m’indigna molt. Si em demanaren per un personatge nefast a la història valenciana recent, seria ell. Recorde el dia que van aprovar el tancament de RTVV, quan jo anava cap a la trona i vam creuar-nos a les escales de l’hemicicle: vaig preguntar-li per què no es quedava a escoltar-me i em va dir que no ho faria fins que no li demanàrem perdó. Aquesta supèrbia, aquesta impunitat, els ha caracteritzat especialment. Han considerat que l’administració era el seu *cortijo* i s’han embolcallat en una bandera en què no creien. En realitat, la seua única bandera són els diners.

—**Malgrat tot, Alberto Fabra ha sigut millor president que Camps?**

—No.

—**Ha facilitat a l’oposició informació que abans es mantenia en secret.**

—Fabra és un president pèssim. Una persona que no sap governar, sense el lideratge, l’autoritat política ni la competència necessària. Camps estava en un altre nivell, en el de les persones que han perdut el cap, almenys políticament. En qualsevol cas, Fabra hauria d’haver dimitit fa molt de temps. És cert que ha posat al nostre abast informació que abans se’ns negava sistemàticament, pe-

rò aconseguir-ho no ha estat gens fàcil. En el cas de Calatrava, la informació a què vaig tenir accés l’abril del 2012 van mostrar-me-la vuit mesos després d’haver-la requerida, tot i que el reglament de les Corts estableix un període màxim de 20 dies hàbils. Va haver-hi diverses negatives a les nostres peticions i també a uns altres grups que no van ser tan insistents com nosaltres i que es van quedar sense. A segons quines empreses públiques he hagut d’amenaçar els funcionaris amb la presentació de querelles, codi penal a la mà, per tal que em facilitaren tota la informació que volia. Ha estat un estirai-arroscia permanent, al contrari de com hauria de ser. Si ho analitzem bé, Fabra ha aplicat una política de transparència selectiva: s’ha mostrat més lax amb allò que tenia a veure amb l’etapa anterior i molt més dur quan era alguna cosa que afectava la seua gestió. Té una trentena de condemnes per opacitat, 18 de les quals fruit de denúncies nostres. I com que fou escollit a dit, s’ha dedicat a agrair-ho cada dia, fins al punt de semblar un governador civil, més que no el president de la Generalitat.

—**Vostès van patir de manera directa la manipulació informativa de Canal 9, i no obstant això, van situar-se en la primera línia de defensa contra el tancament. No li resultava kafkià?**

—No, perquè és coherent amb la nostra trajectòria de defensa dels serveis públics. Al seu dia ja vam oposar-nos a la privatització i sempre hem estat del costat de la part més crítica i combativa dels treballadors, els més dignes, que fonamentalment van ser els represaliats del primer ERO. Són ells els que encara avui mantenen la reivindicació d’una televisió pública de qualitat i en valència. No ens va resultar kafkià, no: també defensem les institucions democràtiques, malgrat que estiguen plenes d’imputats.

—**Abans del tancament, ja feia anys que la plantilla no denunciava l’ús partidista de l’ens públic. Esquerra Unida, si hi apareixia mai, era vilipendiada. Costa de creure que no s’hi sentiren estranys...**

—És evident que tothom pot fer més del que fa en un moment determinat, i en aquest sentit, els treballadors de RTVV han fet autocrítica, tant a nivell individual com col·lectiu. El comitè d’empresa ha demanat disculpes reiterades a les víctimes del metro pel maltractament que

van rebre de part de la televisió i la ràdio públiques. Ara bé, igual com tots els polítics no són iguals, a RTVV hi ha hagut de tot, des de persones que han participat de la televisió de partit fins a unes altres que sempre han estat crítiques i que, per aquest motiu, van ser bandejades.

—**Més enllà del tancament de l'ens, amb quina cara de la crisi econòmica valenciana es queda Ignacio Blanco?**

—Amb les cares dels dependents que s'han manifestat repetidament als carrers de València i que han patit l'actitud inhumana del Consell. Se'ls han retallat prestacions, drets, i se'ls han imposat copagaments que la justícia ha declarat il·legals. La crisi econòmica pot resultar dura per a tots aquells que tenim una autonomia personal, però encara és molt més severa si necessites el suport de les institucions i aquest suport no arriba. El PP se n'ha desentès per complet, i això condemna les famílies de per vida.

—**Sense una solució al drama financer que passa la Generalitat, segurament no es podrà donar resposta. La solució implica un quitament del deute i el pagament del deute històric, o n'hi hauria prou amb la reforma del sistema de finançament?**

—Sense una modificació substancial del model de finançament, a mitjà termini el País Valencià té una eixida molt difícil. Se'ns ha de tractar amb justícia, simplement això, a més del reconeixement, valoració i compensació del deute històric.

—**És factible? La imatge que ha exportat el País Valencià és altament nociva, potser incompatible amb la compensació d'una part del deute.**

—El deute històric d'Andalusia i l'extremeny sí que han estat reconeguts.

—**El cas valencià és equiparable?**

—Estem en més mala situació que ells. El problema han sigut els polítics que ens han governat. L'estigma de la corrupció és una dificultat afegida, i no minsa, a l'hora de plantejar les nostres reivindicacions. Camps no sols va malbaratar recursos públics generant un deute improductiu, sinó que va exportar un discurs que ara fa poc creïbles —ni que siguem certes— les nostres peticions. Visite Santander sovint, una germana meua viu allà, i quan la gent s'assabenta que som valencians, ens diu que “¡allí queman billetes, allí queman billetes!”. Aquesta imatge de malbaratadors, de lligar els

gossos amb llonganisses, és producte de la imatge que va popularitzar Camps amb la visita del papa, la Fórmula 1, l'aeroport de Castelló, la Ciutat de la Llum, la Ciutat de les Ciències... Una imatge de cartró pedra que ens ha fet molt de mal i que ara haurem de paguar tots units. Tenim la missió de transmetre la veritat: som una comunitat més pobra que la mitjana de l'Estat, i ahora, contribuïdora neta. Se'ns tracta de manera profundament injusta, perquè som l'única autonomia que aporta més que no rep tot i ser pobra. Una anomalia absoluta que cal corregir i que necessita molta més fermesa que la demostrada pel PP i pel PSOE tant ací com a Madrid.

—**Si el nou model no satisfà les expectatives, els partits seran una pinya per reclamar-ne un de més just?**

—Fóra bo un consens social i polític.

—**A Ciutadans el veu compromès en aquesta demanda?**

—No ho sé, i em preocupa. Aspirar a governar la Generalitat i desconèixer la situació tan greu en què es troba pel maltractament fiscal de l'Estat, em semblaria una irresponsabilitat molt greu.

—**La supressió dels concerts educatius és una altra prioritat d'EUPV?**

—Hem de fer-los innecessaris de manera progressiva. Per arribar a la part final del procés ens caldrà més d'una legislatura, però cal encetar el camí i

no aturar-se. Aspirem a cobrir tota la demanda d'ensenyament a través de la xarxa pública, que ha de ser l'eix vertebrador del dret a l'educació, tal com passa a França, Alemanya o Finlàndia, que és el model referencial. Ací, una solució puntual dels anys 80 s'ha convertit en una qüestió estructural. Per interessos econòmics i ideològics, al País Valencià l'escola pública ha esdevingut subsidiària de la privada concertada. Més del 90% d'aquests centres són de congregacions religioses que adoctrinen l'alumnat i tot sovint ni tan sols no respecten l'ensenyament en valors i en la llengua pròpia.

—**El rescat dels hospitals públics de gestió privada també és urgent?**

—No prorrogarem cap concessió i estarem vigilants perquè les que hi ha en vigor respecten tots i cadascun dels punts del contracte, perquè si no, poden rescindir-se immediatament. I, és clar, recuperarem aquelles gestions que n'exhaurisquen el termini, començant per Alzira, que esgota el període de concessió d'ací a dos anys. El sistema públic ofereix més garanties d'eficàcia, eficiència i equitat.

—**El número 2 de Podem a l'àmbit estatal, Íñigo Errejón, no descartava ara fa dues setmanes al diari *Levante-EMV* d'arribar a acords amb el PP, si prèviament complia un seguit de requisits, una afirmació que ha aixecat polseguera. A la formació de Pablo Iglesias li falla el discurs autonòmic?**

—Li falla i molt, però és lògic, perquè és un projecte creat a Madrid pensant en les eleccions generals, no en les autonòmiques o municipals. Aquestes eleccions, com les andaluses, per a ells són un trànsit incòmode. I això és un problema per als valencians i les valencianes.

—**Podem és un problema?**

—És un problema que les forces polítiques que aspiren a governar-lo no hagen fet una bona diagnosi dels déficits que arrossega el país i no centren els seus esforços a resoldre'ls, sinó que estiguen més pendents del que passa a Madrid.

—**Tot i la irrupció de Podem, les enquestes garanteixen l'entrada d'EUPV a les Corts, i polítics de la resta de forces progressistes anhelan que siga així. Diuen que vostès serien la “goma d'enganxar” del futur Govern. S'estimen més ser-ne quatre que tres.**

—Hi ha un reconeixement a la nostra tasca, ho notem. Ara bé, nosaltres noensem quines butaques ocuparem, sinó

“Per a Podem, aquestes eleccions, com les andaluses, són un trànsit incòmode”

MIGUEL LORENZO

quines solucions cal aplicar. Tothom sap que som gent sensata: quan diem una cosa, la fem, i estem oberts a arribar a acords. També li dic que no posarem els egos per damunt de l'interès del país.

—**Si no vol ser detingut, el canvi polític és un requisit *sine qua non*. Circula un vídeo per Youtube en què vostè presumeix que la seua bandera és el Penó de la Conquesta, el seu himne la Muixeranga, i el seu país, el País Valencià. Amb la llei de senyes ja en vigor, repetir això seria delictiu.**

—Guanyarem les eleccions, desallotjarem el PP i derogarem la llei de senyes d'identitat, una aberració antidemocràtica que atempta contra la ciència, contra el sentit comú, contra la nostra història i contra la decència democràtica.

—**A les Corts, els diputats d'EUPV són els únics que sempre diuen “País Valencià” i que parlen desacomplexadament de les qüestions identitàries. Uns altres grups en comparteixen el fons però no la forma?**

—Hi ha un cert acomplexament, és cert. He arribat a veure una esmena de

Compromís que feia servir el circumloqui aquell del Consell Valencià de Cultura, quan va dictaminar que el valencià formava part del “sistema lingüístic que comparteixen els territoris històrics de l'antiga Corona d'Aragó”?... No resulta més senzill dir-li català, que és la llengua comuna que parlem els valencians, els catalans, els balears i la gent d'uns altres territoris? Nosaltres sabem el que som i quins són els nostres referents.

—**Vist així, s'entén que EUPV haja arribat a un acord preelectoral amb Esquerra Republicana.**

—Diferim en el model d'Estat però coincidim en tots els moviments socials en defensa dels drets democràtics, socials i nacionals. Alguns només acudeixen a segons quines manifestacions, però ERPV i nosaltres, ens trobem a totes. Ni ells ni nosaltres no trobem cap problema a l'hora de dir les coses pel seu nom, és una cosa positiva i que ens fa sentir-nos a gust amb nosaltres mateixos. L'esquerra que prové de l'antifranquisme sempre ha fet servir el terme País Valencià, no sé per què hauríem d'abandonar-lo.

—**Algunes veus de Podem i Compromís diuen que insistir-hi resta forces d'uns altres debats més importants.**

—Ací, ja fa uns quants anys, va governar durant molt de temps amb majoria absoluta un partit que es deia del País Valencià [PSPV-PSOE], i en plena batalla dels símbols! Dir això significa caure en el parany de la dreta, que pretén que assumim el seu marc referencial i el seu discurs simbòlic. No hem d'avergonyir-nos d'allò que som, d'on venim i del que defensem. Quan parlem de País Valencià, no és tan sols una qüestió semàntica: amb aquesta denominació defensem una concepció de país molt diferent de la Comunitat Valenciana que ha construït el PP.

—**Parlarien amb Ciutadans?**

—Parlariem amb tots, però no puc imaginar un acord d'entitat amb ells. Ciutadans és la dreta transvestida: els seus plantejaments econòmics són neoliberals, i els seus plantejaments culturals i nacionals, semblen els d'un PP bis.

Victor Maceda